Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 761 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat TENDAYI WA KALOMBO**
Verlaatstraat 37
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2026 met toepassing van (oud) artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat TENDAYI WA KALOMBO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 1 en § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*BS* 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 1. Voor alle beroepen die betrekking hebben op een beslissing die werd genomen voor de inwerkingtreding van deze wet, blijft artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 betreffende de beroepstermijn van toepassing.
(…)
§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Op 2 februari 2026 maakt de verwerende partij een nota getiteld *"NOTA Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure"* over aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 22 februari 2026 maakt verzoekster bezwaar tegen het gebruik van de louter schriftelijke procedure.

3. Overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"*1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 2025.*

In haar nota "Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure" van 2 februari 2026 werpt verwerende partij op dat het beroep laattijdig en bijgevolg onontvankelijk is.

2. Na onderzoek van de stukken in het dossier komt het beroep inderdaad laattijdig en dus niet-ontvankelijk voor.

2.1. Kennisgeving

Een geldige kennisgeving doet de beroepstermijn ingaan.

Uit het administratief dossier blijkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing correct en rechtsgeldig is gebeurd, bij aangetekende zending naar de door verzoekende partij gekozen woonplaats (artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet), zijnde X ('verklaring betreffende de woonstkeuze' van 19 mei 2025). Verzoekende partij betwist dit niet en toont het tegendeel niet aan.

De kennisgeving gebeurde aldus op een (rechts)geldige, correcte en regelmatige wijze bij een ter post aangetekende zending naar de gekozen woonplaats van verzoekende partij.

Opdat een kennisgeving bij een ter post aangetekende brief op rechtsgeldige wijze geschiedt, volstaat het dat de postbode zich aan de woning van de belanghebbende heeft aangemeld en als hij de brief niet persoonlijk aan de belanghebbende heeft overhandigd, in de brievenbus een bericht heeft nagelaten, waarin de belanghebbende ervan wordt verwittigd dat de brief te zijner beschikking is op het postkantoor (RvS 20 januari 2009, nr. 189 661; RvS 3 december 2009, nr. 198.499).

2.2. Beroepstermijn

Artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt de termijnen waarbinnen de beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden ingediend na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het beroep van verzoekende partij is gericht tegen de beslissing "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus" van het CGVS van 3 december 2025.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedraagt de beroepstermijn tegen die beslissing 30 dagen.

Die termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

2.3. Laattijdigheid beroep

<u>Aanvang (+ berekening) beroepstermijn</u>

De beroepstermijn begint in geval van kennisgeving bij aangetekende brief, zoals in casu, steeds te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop die brief aan de postdiensten werd overhandigd, "tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst" (artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Er ligt geen dergelijk tegenbewijs voor.

De(ze) in artikel 39/57, § 2 van de Vreemdelingenwet ontworpen regeling, in geval van kennisgeving bij aangetekende brief zoals in casu of gewone brief, inspireert zich voor de bepaling van het aanvangspunt van de beroepstermijn op artikel 53bis van het Gerechtelijk Wetboek.

De memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de wet van 29 december 2010 'houdende diverse bepalingen', waarmee artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wordt aangevuld met paragraaf 2, luidt dienaangaande: "Deze analoge toepassing houdt in dat, behoudens tegenbewijs, — waarbij het ogenblik waarop de bestemmeling, die afwezig was op het ogenblik dat de zending hem voor de eerste keer werd aangeboden, deze zending daadwerkelijk ophaalt op het postkantoor niet relevant is (RvV 20 januari 2009, nr. 21612; RvV 25 februari 2009, nr. 23669) — de termijn loopt vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd. In dit geval is die derde werkdag tevens de eerste dag van de beroepstermijn die de kennisgeving doet lopen (P. VANLERSBERGHE, "Het vertrekpunt van de termijn in geval van kennisgeving" noot onder Cass. 30 januari 2009, RABG 2009, 1167-1168)."

De beroepstermijn gaat derhalve dus steeds in op de derde werkdag die volgt op de dag waarop de brief aan de postdiensten is overhandigd, tenzij de geadresseerde het tegenbewijs levert dat de aangetekende zending hem/haar niet werd aangeboden binnen die termijn van die drie werkdagen volgend op de afgifte ervan ter post. Dergelijk tegenbewijs ligt hier niet voor.

<u>In casu:</u>

Uit het administratief dossier blijkt dat de aangetekende brief met bestreden beslissing op woensdag 3 december 2025 aan de post werd overhandigd.

Overeenkomstig voormeld artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet was maandag 8 december 2025 (geen wettelijke feestdag) dus de eerste dag van de beroepstermijn.

Gelet op de beroepstermijn van dertig dagen was dinsdag 6 januari 2026 de vervaldag/laatste dag van de beroepstermijn.

Verzoekende partij had dus tot en met dinsdag 6 januari 2026 tijd om beroep in te dienen.

Het verzoekschrift, elektronisch verzonden op 9 januari 2026, is dan ook ingediend buiten de wettelijke termijn.

3. Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid."

4. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

5.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

5.2. (Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

6. In het proces-verbaal van terechtzitting van 3 juni 2026 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1757 legt de eed af en tolkt Spaans – Nederlands.
De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster licht toe dat bij de eerste verzending van haar verzoekschrift dit stuk onleesbaar bleek te zijn, waarna zij het op vraag van de griffie van de Raad een tweede keer heeft verstuurd. Verzoekster stelt dat het niet haar fout is dat het verzoekschrift onleesbaar bleek voor de Raad en wijst erop dat zij twee dagen na de eerste verzending via DPA Jbox ook een perfect leesbare papieren kopie aan de Raad heeft verzonden. Zij heeft geen idee of technische verklaring waarom haar verzoekschrift initieel onleesbaar bleek."

7. Met voormeld betoog brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 24 maart 2026.

8.1. Verzoekster voegt bij haar verzoek tot horen een *"Attestation d'envoi d'un message par DPA-Jbox"*. Zoals blijkt uit het door verzoekster bijgebrachte DPA-Jbox-verzendingsattest, verzond haar advocaat op 5 januari 2026 via elektronische weg een bericht met als onderwerp: *"Verzoek om reformatie M. R."* en de mededeling: *"Mevrouw/Menheer, Hierbij vindt u het beroep van mijn cliënt en de bijlagen. Met vriendelijke Groeten."*

Het document, gevoegd in bijlage, bleek echter onleesbaar te zijn.

Nadat de griffie van de Raad verzoeksters advocaat telefonisch contacteerde op 9 januari 2026, maakte hij die dag via DPA-JBox een leesbaar verzoekschrift over.

8.2. Ter terechtzitting wordt naar voormelde gang van zaken verwezen. Verzoekster stelt, bij monde van de advocaat die haar bijstaat, dat het niet haar fout is dat het verzoekschrift onleesbaar bleek voor de Raad en zij wijst erop dat zij twee dagen na de eerste elektronische verzending via DPA-Jbox ook een perfect leesbare papieren kopie aan de Raad heeft verzonden. Verzoekster voegt hieraan toe dat zij geen idee of technische verklaring heeft waarom haar verzoekschrift initieel onleesbaar bleek.

8.3. In het licht van voormelde beschikking en voormeld betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting duidt de Raad vooreerst dat met toepassing van(oud) artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet het in (oud) artikel 39/2 van dezelfde wet bedoelde beroep bij verzoekschrift moet worden ingediend binnen 30 dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog. Uit de elektronische verzending van 5 januari 2026 kan niet worden afgeleid dat een verzoekschrift werd ingediend. Uit het gevoegde onleesbare document kan immers niet worden opgemaakt dat het om een verzoekschrift gaat. Bijgevolg kan evenmin worden nagegaan of het verzoekschrift aan de vereiste vormvoorwaarden voldoet.

Verzoekster stelt dat het niet haar fout is dat het verzoekschrift onleesbaar bleek voor de Raad en heeft geen idee of technische verklaring waarom haar verzoekschrift initieel onleesbaar leek.

Overeenkomstig artikel 3, § 2 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, moeten procedurestukken worden verzonden in het formaat `Portable Document Format Archivable (.pdf/A)' of in het formaat `Open Document Text (.odt)'.

Deze bepaling luidt immers als volgt:

“§ 2. Indien gebruik wordt gemaakt van een verzending via het informaticasysteem van justitie als beschreven in de artikelen 2 tot 5 van het Koninklijk besluit van 16 juni 2016 houdende elektronische communicatie overeenkomstig artikel 32ter van het Gerechtelijk Wetboek, worden de procedurestukken verzonden in het formaat `Portable Document Format Archivable (.pdf/A)' of in het formaat `OpenDocument Texte (.odt)'.”

Verzoekster draagt zelf de (technische) verantwoordelijkheid voor de correcte verzending van haar verzoekschrift. Haar advocaat diende dus te verifiëren of de noodzakelijke documenten in het juiste formaat werden verzonden. Verzoekster toont niet aan een voorgeschreven formaat te hebben gehanteerd, noch toont zij een technische fout of falen van het DPA-platform aan. Uit het DPA-JBOX verzendingattest dat verzoekster zelf voegt bij haar verzoek tot horen, blijkt integendeel dat het document in volgend formaat werd overgemaakt *“REQ – 9708049 – (….) NL.doc”*. Het document gevoegd bij de elektronische verzending van 5 januari 2026 werd aldus niet overgemaakt in het vereiste formaat.

Het verzoekschrift is het schriftelijk document waarmee de beroepsprocedure wordt opgestart en waarin aan de rechter – hier de Raad – wordt gevraagd om een beslissing te nemen. In dit verband wordt overigens aangestipt dat er in de brief ter kennisgeving van de bestreden beslissing, met verwijzing naar (oud) artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk op wordt gewezen dat het beroep moet worden ingediend bij verzoekschrift door de verzoeker of zijn raadsman ondertekend en dit binnen de wettelijk bepaalde termijn.

Aangezien niet blijkt dat op 5 januari 2026 een verzoekschrift, laat staan een geldig verzoekschrift, voorligt, is er geen sprake van een rechtsgeldig beroep ingediend op die datum.

Het bericht van verzending via Jbox op voormelde datum wijzigt hier niets aan. Het kan op zich niet als een rechtsgeldig beroep worden beschouwd. Een loutere verzending van een onleesbaar document en een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vormt op zich geen rechtsgeldig beroep. Anders oordelen zou bovendien de mogelijkheid creëren om op de laatste dag van de beroepstermijn louter zo’n elektronisch bericht te versturen om dan pas later effectief het verzoekschrift bij te voegen, waardoor men eigenhandig de beroepstermijn zou kunnen verlengen, terwijl de wet precies in vaste termijnen voorziet.

Dat verzoekster *“twee dagen na de eerste verzending via DPA Jbox ook een perfect leesbare papieren kopie aan de Raad heeft verzonden”* blijkt verder geenszins uit het rechtsplegingsdossier en wordt door verzoekster ook niet aangetoond.

8.4. De datum van het beroep is derhalve 9 januari 2026 en niet 5 januari 2026. Pas op 9 januari 2026 werd een leesbaar verzoekschrift ingediend voor verzoekster.

Het beroep is bijgevolg laattijdig, zoals bij beschikking van 24 maart 2026 werd vastgesteld en hierna verder wordt toegelicht.

8.5. Verzoeksters beroep is gericht tegen de beslissing tot *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 2025.

Verzoekster betwist niet dat de kennisgeving op een rechtsgeldige, correcte en regelmatige wijze bij een ter post aangetekende zending gebeurde naar de door haar gekozen woonplaats in de thans gevoerde procedure.

Overeenkomstig (oud) artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedraagt de beroepstermijn tegen de bestreden beslissing 30 dagen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aangetekende brief met de bestreden beslissing op woensdag 3 december 2025 aan de post werd overhandigd.

Zoals vastgesteld in voormelde beschikking, was maandag 8 december 2025 overeenkomstig (oud) artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de eerste dag van de beroepstermijn. Gelet op de beroepstermijn van dertig dagen was dinsdag 6 januari 2026 de laatste dag van de beroepstermijn.

Verzoekster had dus tot en met dinsdag 6 januari 2026 tijd om beroep in te dienen.

Het verzoekschrift, elektronisch verzonden op 9 januari 2026, is bijgevolg ingediend buiten de wettelijke termijn.

8.6. Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *"Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)"* in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Verzoekster toont geen overmacht aan. Zij toont niet aan dat ze wegens overmacht werd verhinderd om tijdig een leesbaar verzoekschrift in te dienen.

Waar verzoekster ter terechtzitting stelt dat het niet haar fout is dat het verzoekschrift onleesbaar bleek voor de Raad, toont zij geen technische fout of falen van het DPA-platform aan, noch dat zij een voorgeschreven formaat hanteerde zoals hoger toegelicht in punt 8.3. Integendeel blijkt dat het document gevoegd bij de elektronische verzending van 5 januari 2026 niet werd overgemaakt in het vereiste formaat. Ofschoon zich vergissen menselijk is, betreft dit een menselijke fout en dus geen gebeuren buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden. Het maakt geen overmacht uit.

In deze benadrukt de Raad dat eventuele tekortkomingen die door een advocaat in het kader van zijn optreden voor een verzoeker zouden zijn begaan, aan de verzoeker worden toegerekend en voor de verzoeker geen geval van overmacht kunnen uitmaken (RvS 26 september 1984, nr. 24.689; RvS 16 juli 2003, nr. 121.743). De Raad herinnert er hierbij aan dat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de correcte verzending van zijn verzoekschrift. Het is niet aan de Raad om eventuele tekortkomingen van een advocaat recht te zetten. Die eventuele fouten en tekortkomingen worden toegerekend aan de partij waarvoor deze advocaat als procesvertegenwoordiger optreedt en maken voor die partij, zo weze herhaald, geen geval van overmacht uit. Het staat een verzoeker desgevallend vrij om in dit verband verdere stappen te zetten.

9. Gelet op het voorgaande, brengt verzoekster geen concrete en valabele argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking opgenomen grond. Nu geen overmacht is aangetoond, kan de Raad niet anders dan besluiten dat het beroep laattijdig werd ingediend.

10. Het beroep is onontvankelijk ratione temporis.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. MAES TORRES LOREDO